

Hadi Kalk Artık Baba

– MustafaSakarya · 11 Aralık 2009

Her düşüşümde daha çok anladım sensizliği.....

Ahmet ve Nagihan neşe içinde girdiler evlerine. Onların bu neşesine pek ortak olmayansa altı yaşındaki oğulları Emre'ydi. Emre yarın sünnet olacaktı. Ve şu an çarşıdan ona sünnet kıyafeti alıp gelmişlerdi. Nagihan, Emre'yi de yanına alarak içinde sünnet kıyafeti olan kutuyla oturma odasına geçti. Emre'ye önce kenarları beyaz peluş olan saten pelerini, sonrada başına kralların giydiği taca benzer parlak taşlarla süslenmiş başlığını giydirdi.. Ve en son olarakta gümüş renkli esasını verdi eline. Oğlunu omuzlarından şöyle hafifçe geri iterek baştan aşağı gururla süzdü. Gözleri yaşarmıştı. Oğlunun ilk mürüvetini inşallah yarın görecekti. O sırada salonda oturan Ahmet " Hadi oğlum gelde ben de bir bakayım" diye seslendi. Emre büyük bir sevinçle babasının yanına geldi.

"Baba bak. Nasıl olmuş sünnet kıyafetim?"

Ahmet oğluna parlayan gözlerle bakıp,

" Hımm.. Vay be çok güzel olmuşsun oğlum." dedi. "Hem de çok güzel. Elindeki asayla da tam krallar gibi olmuşsun maşallah." Sonrada içinden "Zaten de öylesin benim canım oğlum" diye mırıldandı. Emre gelip, bu kez de babasının kucağına oturdu. Elbisesinin üzerindeki süslemeleri tek tek babasına göstermeye başladı. Bir an başını kaldırıp sevinçle babasının gözlerine baktı ve;

"Baba, senin baban da sana böyle bir elbise mi almıştı?" diye sordu.

Bu soru karşısında Ahmet bir an duraksadı! Yüzünde acı bir gülümseme belirdi.. Güçlkle,

"Benim babam mı...?" diyebilirdi. Gözleri dolu dolu olmuştu. Hiç bir şey söylemeden oğlunun başını sıvazlamaya başladı. Gözünden süzülme üzere olan yaşları oğluna göstermemek için başını öne eğdi.

"Bir dakika oğlum ben geliyorum " diyerek sessizce kalkıp yatak odasına gitti.

O sırada, gülümseyerek "Hani oğlum babana kıyafetini gösterdin mi" diyerek annesi girdi salona. Ahmet'i göremeyince "Baban nerede oğlum" diye sordu merakla. Babasının ardından şaşkınca bakan Emre,

"Babam benim kıyafetimi çok beğendi. Ben de ona, senin baban sana da böyle bir ebise aldı mı diye sordum. O da bana hiç bir şey demeden odasına gitti." dedi annesine.

İşte o an yüreğinde derin bir acı hissetti Nagihan! Ahmet, daha annesi kendisine hamileyken babasını kaybetmişti.

Nagihan, üzüntü içerisinde derin bir iç çekip, ağır adımlarla yatak odasına gitti. Kapıyı açtığında Ahmet gerçekte hiç sarılamadığı babasının resmine sarılmış ağlıyordu. Yavaşça gelip omzunu tuttu. Eliyle gözlerindeki yaşları silmeye çalıştı. Ahmet elindeki resmi yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Yüzünü, karısına çevirmeden pencereye gelip bir müddet dışarıda yağın yağmuru seyretti. Bu arada Nagihan üzüntü içinde Ahmet'e bakıyordu. Sonra, birden Ahmet gardıroba yöneldi! Yarın oğlunun sünnetinde giymek için aldığı takımını çıkarıp, yavaşça üzerine giymeye başladı. Nagihan şaşırmişti! Ahmet'in ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Ahmet biraz sonra takım elbisesini giymişti. Nagihana bakıp zor anlaşılan bir sesle " Ben biraz hava alıp geleceğim" dedi... Nagihan biraz düşündükten sonra anlamıştı eşinin neden şimdi takım elbisesini giyip dışarı çıktığını. O hiç göremediği babasına gidiyordu.

Bir saat sonra Ahmet babasının mezarı başındaydı. Sağanak yağmura ve yerdeki çamura aldırmadan takım elbisesiyle diz çöküp keder içinde konuşmaya başladı,

"Merhaba babacım. Nasılsın? Sana güzel bir şey söyleyeceğim. Yarın torunun sünnet oluyor biliyor musun? Hani şu hiç kucağına alıp okşayamadığın.. Koklayamadığın.. Öpemediğin ve benim seni göremediğim gibi, senin de hiç göremediğin. Ne çok isterdim baba biliyor musun torunun sünnet olurken, o an gururla sana bakabilmeyi. Ne çok isterdim torununu sünnet elbisesi içinde elinden tutmuş gururla gezdirdiğini görebilmeyi. Baba sensiz olmak ne kadar kötüyümüş biliyor musun? Her düşüşümde daha çok anlıyorum sensizliği. Her savrulduğumda ve her yediğim tokatta hep bir sığınak olarak seni aradım baba. Yani, yavrusu için aslan kesilecek olan seni baba. Çocukluğumda benden büyüklerden dayak yerken "Sizi babama söyleyeceğim diyememek ne acı biliyor musun? Sensizlik ne acı. Ve ben şimdi çocuğumu severken anlıyorum, sevginden eksikliğini. Ve çocuğumla güle oynaya boğuşurken, anlıyorum ne büyük mutluluklardan mahrum kaldığımı. Zor baba zor.. sensizlik inanki çokk zorr . Demir atmasamda girdiğim limanların çoğu hep yanılttı. Niye biliyor musun? Çünkü klavuz kaptanım hiç yoktu. Yani sen yoktun babam.. Sen yoktun.. Sensizlik çok..Ama çok kötü . Ne kadar eksigiz baba biz sensiz, ne kadar eksik sevinçlerimiz. Babalar günü hediyelerimiz hep adressiz. Seninle vuslat ancak bu soğuk mermer başında hep sessiz. Bayramlarımız buruk, boynumuz hep bükük. Off..baba off! Ne olur şimdi bakıpta üzülme sakın bu feryadıma, ama ben seni öyle özledim ki! Anla. Hadi kalk baba. Kalk. Kalk artık. Gözünü seveyim kalk..kalk .Yetmedi mi otuz beş yıllık ayrılığımız. Hadi tut şu hasretinle yanan yetim ellerimi. Hadi kalk gidelim. İstersen seni sırtımda taşıyım. İstersen başınım üzerinde. Bak yarın torunun sünnet olacak. Herkes görsün Emre'nin de ardında mübarek nur yüzlü bir dedesi var. Herkes görsün Ahmet'inde ardında bir dağı var. Hadi kalk babam..Artık Kalk...kalk..